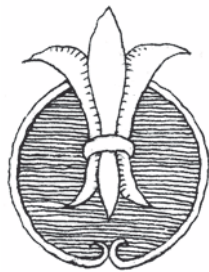

MIHKEL ULMAN

**MUINASJUTT PRINTSIST,
KES KAOTAS NÄO**

BEART

B

BD

hes tillukeses kuningriigis, mis oli ometi nii suur, et mahutada seitsme torni ja seitsme tuulelipuga lossi, tumedaid laasi ja nõel-teravaid mägesid, läbipaistvaid järvi ja põllumaid ning pilvi ja aas-
taaegu, elasid kord kuningas ja kuninganna. Kaua ei olnud neil järeltulijat, aga kui see kord tuli, siis oli kõigil rõõm seda suurem.

Sündis poisilaps, kellele pandi nimeks Belart.

Kord pillas kuninganna maha väikese kuldpeegli. See kukkus otse vaibal ukerdava Belarti ette. Laps tõstis peegli näo ette, uuris oma peegelpilti ja puhkes õnnelikuna naerma. Kui peeglit taheti ära võtta, pistis põngerjas-kõrgeausus karjuma, tõmbudes lausa näost siniseks, ja nõnda jäetigi see tema kätte ning Belart unustas jonnid sedamaid.

Ta vaatas peeglisse ja tegi oma peegelpildile naljakaid nägusid. Peegelpilt grimassitas vastu. Ja see tegi pisipõnnile rõõmu.

«Las ta mängib sellega pealegi,» ütles kuninganna muretult.

Emal ja isal vaatasid Belarti heldinult, vaevalt aimates, et peeglist saab edaspidi nii suurte hädade allikas.

Mööduisid kuud ja aastad, Belart õppis käima ja õige pea rääkimagi. Pandi imeks, et ainus asi, mis last huvitab, on ikka veel peegel. Mingi väega ei saanud seda temalt ära võtta. Läksid vanemad kuhugi külla, tahtis prints koju jääda ja ikka oma nägu uurida. Ja tõesti, oli ka, mida vaadata – väikesel Belartil olid kuldsed kiharad, suured pruunid silmad ja rõõsk jume.

Ainult suure vaevaga, hulga meelituste ja lubaduste saatel suudeti noor-
mees oma kambrikesest välja tuua ja koolitükke tegema panna.

Aga mitte kauaks. Varsti oli poisipõnnil jälle peegeldav nuhtlus pihus ja kõik sõnad, mida õpetajad ütlesid, vuhisesid ta kõrvust mööda, sest tuhat korda huvitavam oli Belarti meelest ta enda nägu.

Peideti peegel kuhugi ära, oli kohe selline kisa lahti, et lossitiigis kalad veest välja hüppasid ja aias ploomid puudelt maha varisesid. Vahel tuli jonniv

kõrgeausus lausa jõuga ta imetlusobjektist lahti kiskuda ja voodisse pista. Sellest aga tõusis selline hüsteeria, et kuninglikud ihuarstid soovitasid mänguasja-nuhtluse ruttu jonnijale tagasi anda, kartes, et prints võib närvivapustuse saada.

Aga kui öösel lossis kõik magasid (peale lossivahtide muidugi), süütas prints oma toas küünla põlema, võttis padja alt kõige kallima vara välja ja hakkas oma nägu uurima.

Värelev küünlavalgus andis ta palgeile kõige eriskummalisemaid ja mõistatuslikumaid ilmeid ja see tegi Belartile lusti. Ta tegi grimasse, näitas endale keelt ja tundis heameelt, et on nii nägus. Seda näis arvavat ka kuu, kes aknast valgusejoa otse printsi voodile kallas, nii et tihti polnud küünlaid vajagi.

gal suvel külastasid nende maad naaberkuningas ja -kuninganna ja neil oli printsivanune tütar Eliser. Lapsed veetsid koos terved suved, lippasid aasadel ja metsades, mängisid vuliseva klaaskülma oja kaldal või ronisid mägedes, saatjaiks vaikivad ihukaitsjad. Vanemad olid ammu kokku leppinud, et Eliserist ja Belartist saab paar.

Kui keegi oleks küsinud Eliseri käest, kas talle Belart meeldib, oleks ta punastanud, sest ta süda kuulus juba ammugi jäägitult noormehele. Aga Belartiga oli lugu teisiti. Eliser meeldis talle, kuid meeldis nagu tool või uks, millega me oleme harjunud ja mida me eriti tähele ei pane, kui me just ennast vastu seda ära ei löö.

Kuhu Belart ja Eliser koos ka ei läinud, oli poisil ikka kaasas tilluke kuldpeegel, millega ta alatasa ennast uuris, ja see oli talle palju huvitavam kui ta kaaslane, kes noil puhkudel kannatlikult ootas. Ja kui polnudki mahti peeglit kaasa võtta, siis oli ometi võimalik ennast vaadata jõe jahedast voost, kastetilgalt või Eliseri suurtest niisketest silmadest, mis teda imetlusega jälgisid. Terve maailm näis olevat peegeldusi täis ja kõik nad olid Belarti arvates loodud ainult selleks, et tema ilu peegeldada.

ööduisid veel mõned aastad ja noormehele hakkas korruga tunduma, et ta pole enam piisavalt kena. Ta oli oma nägu liiga palju imetlenud ja seetõttu sellest tüdinud. Belart kurtis muret vanematele, õpetajatele ja isegi tähtedele öötaevas, kuid mitte keegi ei suutnud teda mõista – prints oli väga kaunite näojoontega, nii et kogu kuningriigis ja ehk terves maailmaski ei olnud temasarnast.

Ent selleks ajaks kui Belart sai viieteistkümneaastaseks, oli ta oma nägu vihkama hakanud. Ei meeldinud noorsandile enam ta silmad, mis olid tema arvates liiga väikesed nagu põrsal, ja nina, mis oli liiga lame, ja kõrvadki näisid peast üleliia eemale hoidvat. Kulmud aga olid liiga paksud ja ripsmed lühikesed. Nägu ise oli Belarti arvates ilmetu ja kohatult jumekas. Ja nüüdsest alates ei tekitanud peegel talle enam rõõmu, vaid oli muutunud kurbuse allikaks. Ometi ei suutnud ta end peeglist lahti rebida.

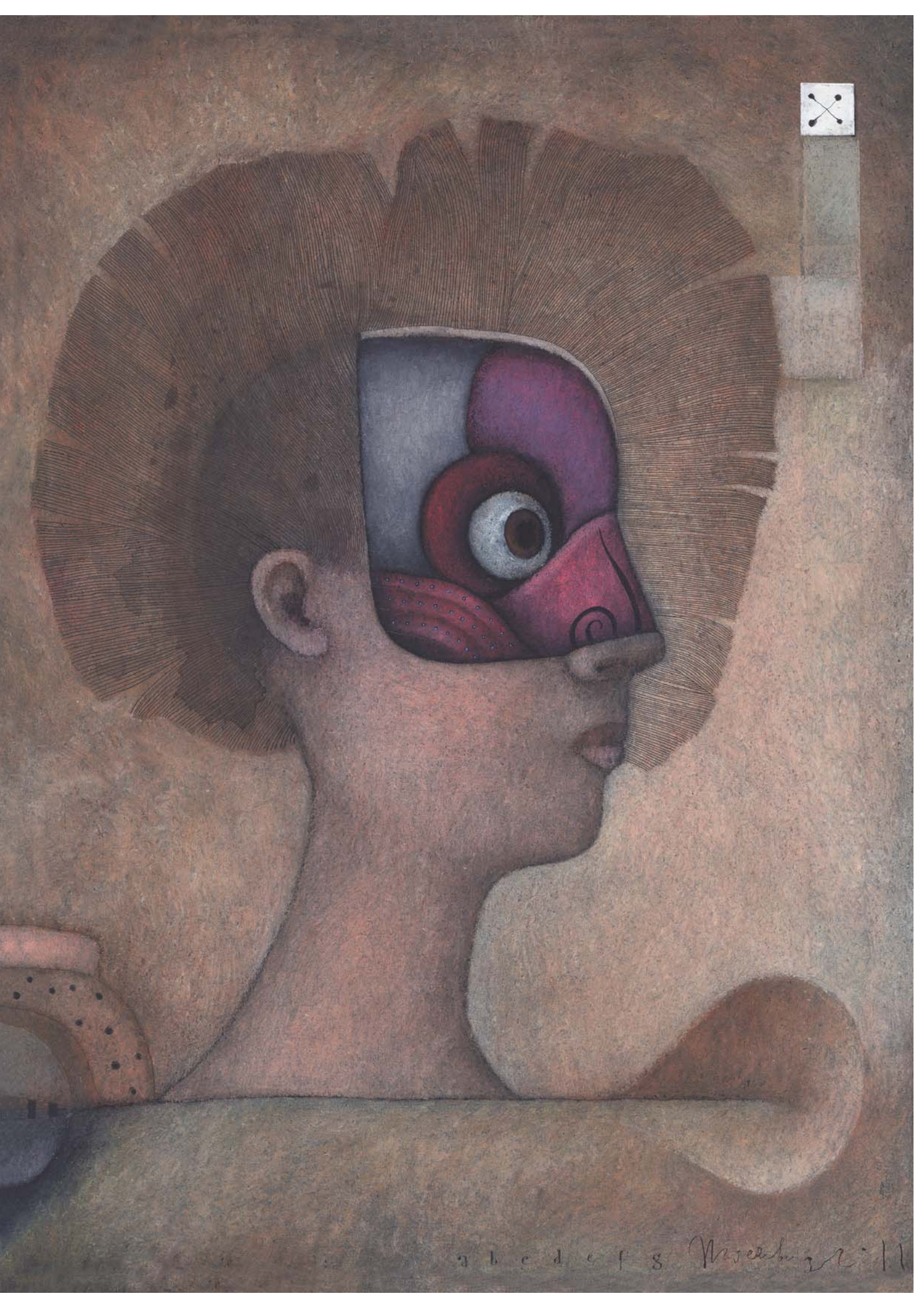
Juhtus aga nii, et kui noormees ühel ööl ennast peeglist uuris ja oma välimust siunas, lendas akna tagant mööda võlur, kelle nimi oli Medicus. Võlur istus väikese musta äikesepilve peal, mis nägi välja nagu suur diivan. Aeg-ajalt tõi pilv kuuldavale kohutavat mürinat ja raginat ning pildus ette ja taha sisinal välke, valgustades maapinnal teed. Nii sai võlur teada, kuhu suunda hoida.

Medicus, kelle taju oli tavatult erk, kuulis poole kõrvaga, kuidas Belart lossis halas: «Oh, miks ma küll nii inetu olen? Miks ma näen välja nagu viimane mats!»

Mõistnud oma terava taibuga, mis selle maa printsi vaevab, sidus võlur pilvediivani tornitipu külge kinni ja astus Belarti aknast sisse. Pilv jäi lossi kohale tiirlema ja kõik pidid aknad sulgema, uskudes, et nende kohale on saabunud hirmus äikesetorm.

Belart uudistas kohkunult võõrast meest, kes kandis siniseid prille ja musta kiilhabet ning oli ootamatult ei-tea-kust välja ilmunud. Mehe selja taga aknas sähvisid välgud ja rutlesid helkjad ööpilved.

«Olen võlur Medicus, sa ei pea mind kartma,» rahustas võõras. «Kulla prints, ma kuulsin, mis sind vaevab, ja mul hakkas sinust kahju. Võin su nägu muuta, milliseks sa iganes soovid, kuid pea meeles: esiteks on see kohutavalt

a b c d e f g *Wesley* 11

а

а

«Omal ajal ei olnud minagi oma näoga rahul ja palusin ennast Medicusel muuta,» jutustas Idrigal. «Mis sellest välja tuli, näed isegi. Hirmust, et mu isa, ajahaldjas, sellest teada saab, paigutas Medicus mu oma lossi peegelpildi sisse elama. Kuid ometi leidis isa mu siit üles ja võlus kättemaksuks Medicuse lossi tuhat aastat vanemaks!»

«Siis sellepärast ongi ta loss varemeis!» taipas Belart.

«Jah, nii see on. Minu jättis isa siia karistuseks, et ma ta sõna ei kuulanud.»

Ta võttis vaagnalt võtme ja ulatas selle Belartile.

«Võta see võti, mine üles kaldale ja keera lossivärv lukust lahti – siis muutub kõik jälle endiseks. Võti aga viska vette, küll see minu juurde tagasi jõuab,» lausus Idrigal. «Ma ei usu, et Medicus sind aidata saab, aga sa võid vähemalt proovida.»

Belart tänas Idrigali, jättis jumalaga ja hakkas järvepõhja mööda kalda poole sammuma. Aega-ajalt vaatas ta tagasi. Peegelloss mõranes üha rohkem, kuid Idrigal ei pööranud sellele tähelepanu, vaid oli pilgu võlupeeglist kinnitanud ja vaatas üksisilmi sellesse. Ta näol väreles õnnelik naeratus. Lossi müürid varisesid ta ümber kokku ja pudenesid miljoniks killuks, tegemata Idrigalile viga.

Järvepõhi hakkas tõusma, muutudes üha järsemaks. Viimased meetrid pidi Belart ronima mööda järsku mäekülge, kuid lõpuks sai ta järvest välja ja astus selle kaldale.

Medicuse lossi juurde jõudnud, avas noormees ajavõtmega lossivärava. Nüüd hakkas loss otse noormehe silmade ees noorenema. Praod jooksid seintes kinni, luuderohi ja kivirik ronisid kõrgemale, paljastades aknaavad, klaasid aga kasvasid akendele nagu läikiv nahk. Ei möödunud viit viivugi, kui kogu loss nägi välja nagu siis, kui Belart esimest korda siin käis. Ajavõti ta käes oli muutunud helkivaks ja rooste oli sellelt kadunud.

Belart viskas võtme järve, kus see kiiresti põhja vajus.

Avanes lossi uks ja sellest väljus Medicus. Ta ringutas ja haigutas, nagu oleks tõepoolest vähemalt tuhat aastat maganud. Võlur astus prints juurde ja nüüd jutustas noormees kõigest, mis oli vahepeal juhtunud.

